

בעוהש"ת

קונטרס

האלט זיך שטארק

ווי עס ווערט ערקלערט אז דער עיקר גרויסקייט
און שיינקייט פון א איד איז, ווען ער דערהאלט
זיך ביים אייבערשטן, ווען עס גייט איבער אויף
אים שוועריקייטן רחמנא לעילן.

פארנעלערנט דורך

פּבּוּד קדוּשֶׁת הַרֵב הַצַּדִּיק מוֹהְרָא״שׁ זי״ע

ל״א שׁשׁי תַּצְנֶה, תשע״ג

געבויעט אויף די ווערטער פון הייליגן רבי׳ן, אדונינו מורנו ורבנו

רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און אויף די ווערטער פון זיין תלמיד, מורנו הגאון הקדוש

רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און עס איז צוזאמגעפלאקטן מיט פסוקים פון תורה, נביאים, כתובים, און מאמרים
פון אינגערע הייליגע חכמים פון גמרא און מדרשים און הייליגן זוהר.

עס איז געברענגט געווארן צום דרוק
דורך הסדי בריסלב - נוא יארק יצ״ו

היכל הקודש ברסלב

181 Huschke Road, Liberty NY 12747

היכל הקודש

בארא פארק

4801 11th Ave,
Brooklyn NY 11219
347.760.5924

היכל הקודש

קרית יואל

8 Premishlan Way,
Monroe NY 10950
845.243.0563

היכל הקודש

מאנסי

32 Dolson Road
Monsey NY 10952
347.733.7551

היכל הקודש

בני ברק

רחוב ירושלים 2
052.760.5715

היכל הקודש

וויליאמסבורג

27 Skillman Street
Brooklyn NY 11205
718.384.1652

היכל הקודש

קרית יואל

8 Hayes Ct.
Monroe NY 10950
845.467.5299

היכל הקודש

בלומינגטון

24 Merriewald LN S
Monroe NY 10950
845.238.0804

היכל הקודש

ירושלים

רחוב רבי נחמן מברסלב 15
054.845.6150

צו הערן די
הערליכע שיעורים
פונעם ראש ישיבה שליט"א
רופט:

קול ברסלב

212.444.9191

חיווק פאר די אידישע שטוב

212.444.9169

גורמסע"י

**קרן הדפסה
היכל הקודש**

2623 State Route 52
Liberty, NY 12754

718.387.2691

www.BreslevCenter.com

האלט זיך שטארק

.א

אין די וואכעדיגע סדרה געפונען מיר, אז דער באשעפער האט געגעבן א מצוה מען זאל אנצינדן די 'מנורה' מיט "שמן זית זך" - לויטערע איילבירטן אויל. ווי אזוי האט מען דאס געמאכט? 'פתיית למאור', מען האט עס גוט צושטויסן, אזוי איז ארויסגעקומען קלארע ריינע אויל, אז עס האט גוט געלאכטן.

דאס איז א לימוד פאר יעדן מענטש, וואס זיין נשמה איז א 'חלק אלקי ממעל' - א שטיק באשעפער פביכול,

האלט זיך שטארק

נאר דער באשעפער לייגט דאס אריין אין א גוף וואס עס קומט אראפ דורך די טאטע און מאמע (נדה ל"א, ע"א), און זיין גאנצע חיות איז פון די נשמה, און עס איז זייער שווער פאר א מענטש צו פארשטיין, ווי אזוי קען זיין אז רוחניות איז אריינגעלייגט אין די גשמיות? און וועגן דעם איז אים אויך שווער צו פארשטיין, וואס הייסט א העכערע סארט מענטש? ווייל מיט וואס איז ער העכער פון אן אנדערן?!

נאר עס שטייט אין זהר הקדוש (משפטים, דף צד ע"ב):
 ווען א קינד ווערט געבוירן געט מען אים א 'נפש', איז ער מער זוכה, געט מען אים שוין א 'רוח', איז ער נאכמער זוכה, געט מען אים שוין צו א 'נשמה', ביז מען געט אים 'חיה' און 'חידה' - אז ער וויל שוין נאר דעם באשעפער; און דאס אלעס איז נאך ביי נפש אליינס, און אזוי גייט דאס נאכדעם ווייטער, העכער און העכער וכו'.

דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן כא):
 אויבן אויפן ים זעהט מען אז די וואסער איז גלייך, אבער אז מען גייט אריין אינעם וואסער, זעהט מען, אז אנפאנג

האלט זיך שטארק

איז נאך נידעריג, אביסל ווייטער איז שוין טיפער, און אזוי ווערט די ים אלץ טיפער און טיפער, ביז אינמיטן דער ים איז די וואסער טיף ביזן תהום, דאס איז וואס עס שטייט אין פסוק (ישעיה יא, ט): ומלאה הארץ דעה את הוי"ה פמים לים מכסים - ווען דער אייבערשטער וועט העלפן עס וועט זיין די גאולה, וועט שוין יעדער וויסן פונעם אייבערשטן, אבער דאס וועט זיין אזוי ווי די וואסער, וואס פון אויבן איז דאס גלייך, אבער אין די טיפעניש איז דא א גרויסער חילוק. אזוי אויך וועט יעדער דעמאלטס וויסן אז עס איז דא א באשעפער, אפילו להבדיל די גוים, אבער די טיפקייט פונעם שכל ויפיל יעדער וועט משיג זיין, אין דעם וועט זיין א גרויסער חילוק.

קומט אויס, אוןדאי בכלליות האט יעדער איד אמונה, אבער דאך כאפט א חילוק צווישן איינער אינעם צווייטן, ווייל אז איינער הארעוועט מער, פארשטייט ער מער. אזוי ווי בגשמיות כאפט א גרויסער חילוק פון איינער וואס האט זיך קוים נעכטן געלערנט א פאך, צו איינער

האלט זיך שטארק

וואס טוט דאס שוין פופציג יאר, וואס ער קען דאס שוין טוהן מיט פארמאכטע אויגן, איז דאך אונדאי און אונדאי ברוחניות א גרויסער חילוק פון איינער וואס הייבט קוים אן צו הארעווען, און ווי נאר עס הייבט אים אן איבערצוגיין, מען איז אים מבזה, אדער ער וויל זיין אן ערליכער איד און עס גייט אים נישט, טראכט ער שוין: מען דארף מיר נישט האבן, און ער לאזט שוין אלעס אפ, צו איינער וואס מען פראפירט אים גוט גוט אויס, און ער דערהאלט זיך און ער גייט ווייטער, ער כאפט פעטש וכו', און דאך דערהאלט ער זיך. אזוי ווי דער הייליגער רבי האט געזאגט (עין קיצור ליקוטי מוהר"ן סימן ו): "דער עיקר איז, 'שקורין' דערהאלטן זיך".

דער הייליגער רבי האט אמאל דערציילט א מעשה (פוכבי אור מעשיות ומשלים, סימן ב): עס איז געווען א ארימער מענטש, וואס האט זיך געשפייזט דורכדעם וואס ער האט געגראבן ליים און דאס פארקויפט, איינמאל אינמיטן גראבן האט ער געזעהן א שטיקל גלאז וואס שיינט, האט ער זיך געפריידט דערצו, און ער גייט מיט דעם צו א

האלט זיך שטארק

סטאר, זאגט אים יענער: דו ווייסט וואס דו האסט? דאס איז דאך א דיימאנד! און ער שיקט אים צו א סטאר וואס פארקויפט צירונגען מיט דיימאנטן, גייט ער דארט אריין, זאגט אים דער געשעפטס מאן: דו האסט א פארמעגן וואס די גאנצע שטעטל האט נישט אזויפיל געלט וויפיל דער דיימאנד איז ווערד, דערפאר זאלסטו גיין אין שטאט אריין דארטן וועסטו טרעפן מענטשן וואס האנדלען מיט דיימאנטן, וועלן זיי דיר דאס קענען באצאלן.

אבער ער האט נישט געהאט קיין געלט אפילו פארן וועג, איז ער געגאנגען צופיס, ביז ער איז אנגעקומען אין א גרויסע שטאט, זאגט אים דארט איינער פון די דיימאנט סוחרים: דו האסט אזא פארמעגן אז נאר ביי די קעניגליכער שטאט אליין קען מען דיר באצאלן דערפאר, און דער מלך קען עס אפקויפן. האט ער געדארפט נעמען א שיף, אבער ער האט נישט געהאט קיין געלט דערפאר, [קוים וואס ער האט געהאט אביסל געהעריגע וועש זיך אנצוטיהן, אבער מיט א רצון קען מען אלעס איבערקומען], איז ער געגאנגען צום שיף פארטן, און ער

האלט זיך שטארק

זאגט: איך וויל רעדן מיטן קאפיטאן. און ער ווייזט אים די דיימאנד וואס ער האט, פארשטייט זיך ווען דער קאפיטאן האט געזעהן וואספארא עושר ער איז, האט ער אים געגעבן אן עקסטערן צימער אין די ערשטע קלאס, מיט א משרת וואס זאל אים באדינען אויפן וועג.

יעדן טאג פלעגט דער קאפיטאן קומען מיט אים שמועסן, ער איז דאך אזא מעכטיגער עושר, און ער האט טאקע געהאט אין זיך א שטארקייט אז ער האט געקענט מיטשפילן 'מעשה עושר', [כאטשיג ער האט נאך קיינמאל נישט טועם געווען וואס הייסט אן עושר], און בשעת'ן עסן פלעגט ער האלטן די דיימאנד אויפן טיש, כדי ער זאל זיין פריילעך און ער זאל האבן א גוטן אפעטיט.

איינמאל נאכן עסן האט אים געכאפט די שלאף, און עס קומט אריין דער אפרייניגער, און ער נעמט די טישטוף מיט אלע שמוץ און ברעקלעך, און שאקעלט עס אריין צוזאמען מיטן דיימאנד אין ים אריין! ווען ער וועקט זיך אויף און ער זעהט וואס דא האט פאסירט,

האַלט זיך שטאַרק

האַט ער זיך זייער דערשראקן: אז דער קאַפּיטאַן וועט געוואר ווערן אז איך בין אַ פּשוט'ער שנאַרער און איך האב בכלל נישט קיין געלט, וועט ער מיר גלייך אריינזאָרפן אין ים אַרײַן. אָבער "ער האט זיך געשטאַרקט, און זיך געמאַכט ווי עס וואלט גאַרנישט פאַסירט", און ער האט ווייטער גערעדט מיט דעם זעלבן ברייטקייט אזוי ווי פאַרדעם.

ווען דער שיף האט שוין געהאַלטן נאַנט ביים אַנגעקומען צום באַרטן, קומט דער קאַפּיטאַן צו אים צו, און ער זאָגט אים: הער זיך אײַן! איך פיר דא אַסאַך זעק מיט ווייץ, און איך האב מורא עס זאל זיין אויף מיין נאַמען, ווייל מען וועט זאָגן אז איך האב עס גע'גנב'עט, [ער טאר נישט טראָגן אַזויפיל אײַגענע סחורה], און וויבאַלד איך זעה אז דו ביסט אַן אַרענטליכער גביר, שרייב איך אַלעס אַריבער אויף דיין נאַמען, און נאַכדעם וואס מען וועט אַריבערגיין דעם וואך גרעניץ, און מען וועט שוין זיין אין שטאַט, וועסטו מיר עס צוריק אַיבערשרייבן. און ער האט מסכים געווען.

האלט זיך שטארק

ווי נאר מען איז אנגעקומען, האט דער קאפיטאן גע'פּאָג'ט, פארשטייט זיך דער איד האט פארקויפט די גאנצע סחורה, און ער איז געווארן א מורא'דיגער עושר. האט דער הייליגער רבי אויסגעפירט נאך די מעשה: "די דיימאנד איז 'נישט' געווען זיינס, ווייל ער האט עס פארלוירן! די ווייץ איז 'יא' געווען זיינס, ווייל עס איז געבליבן ביי אים! און פארנוואס איז ער געקומען צו זיין זאך, ווייל ער האט זיך דערהאלטן".

און דאס האט דער הייליגער רבי געזאגט אויף זיך, פארנוואס איז ער געקומען צו זיין זאך, ווייל ער האט זיך דערהאלטן. ווייל אויף די וועלט מוז מען זיך דערהאלטן, און אויב עס איז אויף איינעם נגזר געווארן אז ער דארף דורכגיין צרות און יסורים, בזיונות און שפיכת דמים, מען זאל רעדן אויף אים אלע שלעכטס, וועט גארנישט ניצן און ער וועט דאס מוזן דורכגיין.

דער זהר הקדוש (בראשית דף כח ע"א), לייגט צו איין ווארט אויפן פסוק (בראשית ב, כ): ולאדם לא מצא עזר, [פלהו] פנגדו - דער אייבערשטער האט נישט געטראפן

האלט זיך שטארק

פאר אדם קיין העלפער ביים לעצטן גלות, נאר אלע זענען קעגן אים; וואס דאס גייט ארויף אויפן הייליגן רבי'ן וואס אלע זענען געווען קעגן אים (פוכבי אור מאמר חכמה ובינה, אות מב). און ער איז נעבעך אינגאנצן פארדעקט און באהאלטן פון דער וועלט, און אויב דער הייליגער רבי - וואס ער איז די שיינקייט און די חן פון די גאנצע וועלט - וואלט נתגלה געווארן, וואלט פאר יעדן לעכטיג געווארן, און יעדענס אויגן וואלט זיך געעפענט וכו' (ליקוטי מוה"ר"ן חלק ב, סימן סז). קומט אויס אז דער עיקר דארף מען זיך קענען דערהאלטן אויף דער וועלט.

דאס האט דער אייבערשטער געזאגט פאר משה רבנו, ער זאל הייסן די אידן ברענגען קלארע און לויטערע אויל, און דאס מאכט מען דורכדעם וואס מען צושטויסט דאס גוט. דאס גייט ארויף אויף די 'מח' פון א מענטש וואס דאס ווערט אנגערופן 'אויל', [דער מוח האט אין זיך פייקקייט און פעטקייט, וואס פון דעם קומט די זרע (ליקוטי מוה"ר"ן חלק א, סימן ס), וועגן דעם ווען א מענטש זינדעט רחמנא לצלן מיט פגם הברית, ווערט אים די מח

האלט זיך שטארק

אויסגעטרוקענט, במילא איז ער גערוועזן און מ'שוגט (ע"ז) ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן לו). און ווי אזוי איז מען זוכה צו א לויטערן מוח? אז עס איז 'פתיית למאור'; מען האט דיך גוט צוקנאקט און צובראכן און דאך האסטו דיך דערהאלטן, דעמאלטס לייכט מען שוין גאר אנדערש. און דאס איז דער עיקר חילוק פון איינער צום צווייטן.

דער הייליגער רבי האט אמאל געזאגט (חיי מוהר"ן, סימן תקנה): ביים באשעפער איז זייער חשוב א געפֿרעגלֿטן חסיד; אזוי ווי מען בראט אויס א הינדל [טשיקן] און עס איז גוט אויסגעברענט פון אלע זייטן, אזוי איז אין הימל זייער חשוב ווער עס דערהאלט זיך מיט אלע איבערגלייכען. עס שטייט אין זהר הקדוש (הקדמה דף ד ע"א): עס גייט ארויס א 'פרוז' פון הימל, וואס רופט אויס: "ווער פון ענק האט א שייכות צו עולם הבא? ווער עס קען מאכן פון ביטער - זיס, און פון פינסטער - לעכטיג". ווייל נאר אזא מענטש האט שייכות צו רוחניות, און דאס איז דער עיקר גרויסקייט פון א איד, אז ער קען זיך דערהאלטן.

האלט זיך שטארק

דער הייליגער רבי נתן זכרונו לברכה האט אמאל גערעדט צו אונזערע לייט, און ער האט זיך אינמיטן זייער צופלאקערט, און געזאגט אזוי: פארוואס האט רבי שמעון בר יוחאי זוכה געווען צו ווערן רבי שמעון בר יוחאי? ווייל ער האט געהאט די מאס התחזקות!

[נאכדעם וואס ער האט ארויסגעזאגט אפען ווער די רומיים זענען און ווי שמוציג זיי זענען, און אלע גוטע זאכן וואס זיי מאכן איז נאר פאר זייערע אייגענע צוועקן, און נישט פאר די טובה פון די אידן (עייז עבודה זרה ב, ע"ב), און דער רומישער קיסר האט אים געוואלט כאפן דערפאר, האט ער זיך געדארפט באהאלטן אין בית המדרש, און זיין ווייב פלעגט אים ברענגען צו עסן, נאכדעם ווען מען האט אים שוין שטערקער געזוכט, האט ער געזאגט פאר זיין זוהן אלעזר: איך האב מורא אז מען וועט כאפן די מאמען און איר אויספייניגן, און זי וועט נאך אויסזאגן, ממילא לאמיר אנטלויפן. און זיי האבן זיך באהאלטן אין א הייל אין שטעטל פקיעין, און ער איז געווען דארט מיטן זוהן צוועלעף יאר, און ווען ער איז

האלט זיך שטארק

ארויסגעגאנגען האט מען אים פון הימל צוריק געשיקט אויף נאך א זאר (שבת ל"ג ע"ב); צו קענען זיצן דרייצן זאר אין א מערה און נישט זעהן די לעכטיגקייט, מוז מען דאך האבן אויסטערלישע כוחות, נאר רבי שמעון בר יוחאי האט זיך דערהאלטן!].

דער אר"י הקדוש איז געקומען צו זיין זאך, ווייל ער האט געהאט 'די מאס התחזקות'! [ער איז געווארן א יתום פון זיין טאטע אלץ קליין קינד, און זיין מאמע איז געגאנגען אויף מצרים צו איר ברודער, איז ער דארט אויפגעוואקסן ביי זיין פעטער, און ער איז געווען דארט אליין אין מצרים נעבן דעם נילוס, אפגעזונדערט פון דער וועלט, שטעלט אייך פאר: א מענטש וואס האט אזעלעכע ידיעות, און אליהו הנביא קומט שטענדיג צו אים לערנען, און ער האט נישט קיינעם פאר וועם עפעס מגלה צו זיין. דאס איז דאך א מוראדיגער צער, אבער ער האט זיך דערהאלטן, ווייל ער האט געהאט 'די מאס התחזקות'].

האלט זיך שטארק

דער בעל-שם-הקדוש זכותו יגן עלינו איז געקומען צו זיין זאך, ווייל ער האט געהאט 'די מאס התחזקות'! [אויפן בעל שם טוב הקדוש האבן געקריגט די גרעסטע גדולים, אפילו זיין אייגענע שוואגער דער הייליגער רבי גרשון קיטוב'ער זכותו יגן עלינו, האט אין אנפאנג געמיינט אז זיין שוועסטער האט גענומען עפעס א פארגרעבטער יונג, ווייל ער האט זיך מורא'דיג אויסבאהאלטן, ער איז געגאנגען מיט אַזא קויט ווי די גוים גייען, ארוםגעבונדן מיט א שטריקל [פאר א גארטל].

און פארנוואס איז דער הייליגער רבי, געווען דער הייליגער רבי? ווייל ער האט געהאט אין זיך 'די מאס התחזקות'! האט דער הייליגער רבי נתן אויסגעפירט צום סוף: און פארנוואס בין איך געקומען צו וואס איך בין געקומען? ! ווייל איך האב אין מיר די מאס התחזקות!!!

ווען מען זאל וויסן היינטיגע צייטן ווי אזוי דער הייליגער רבי נתן האט אויסגעזעהן... ער האט אפילו נישט געהאט קיין הוט, ער איז געגאנגען מיט א

האלט זיך שטארק

קאשקעטל [דאטשיק], וועגן דעם ווילאנג א מענטש לעבט נאך דא אויף דער וועלט, איז זייער שווער צו וויסן און אנערקענען זיין גרויסקייט, ווייל דער שקר איז זייער גרויס און דאס זעהט מען, ממילא לויפט מען דאס נאך.

דאס איז טאקע איינע פון די טעמים פארנוואס מען פארשטעלט זיך פורים, כדי צו ווייזן אז מען קען דא אויף דער וועלט גוט פאפן מענטשן און זיך פארשטעלן מיט א גרויסע ווייסע בארד וכו' און אזוי אלע מיני אנטוועכץ, אבער ווי נאר מען נעמט דאס אראפ, זעהט מען אז ער איז גארנישט מיט נישט, נאר ער האט זיך פשוט פארשטעלט.

ווי באקאנט האט דער הייליגער רבי ר' מאיר פרימישלאנער זכותו יגן עלינו זייער נישט געקענט פארליידן קיין געפאפטע זאכן, אמאל איז איינער געקומען צו אים מיט א ברייטקייט, ער איז גאגאנגען מיט פעפיטע הויזן און אזוי דעם גאנצען רבי'שען לבוש אינמיטן די וואך, פֿרעגט ער אים: ווער ביזטו? זאגט ער: מיין עלטער זיידע איז געווען דער און דער! זאגט ער אים: איך פֿרעג דאך דיר, ווער 'דו' ביזט? זאגט ער: מיין

האלט זיך שטארק

טאטע איז דער און דער... זאגט ער אים: איך וועל דיר דערציילן א מעשה:

אמאל איז א הונט געגאנגען אין וואלד, און ער האט דארט געטראפן א גע'פג'ר'טן לייב, האט ער זיך אנגעטוהן די פעלעכל [הויט] פונעם לייב, נאכדעם האט ער געטראפן א גע'פג'ר'טן בער, האט ער זיך אויף אנגעטוהן די פעלעכל פונעם בער, און נאכדעם פון א וואלף, און אזוי פון נאך חיות וואס ער האט געטראפן, האט ער אנגעטוהן אויף זיך, און ווי ער גייט אזוי ארום, ווערט א רעש אין וואלד: עס איז יעצט אנגעקומען א באשעפעניש וואס איז נאך קיינמאל נישט געווען! א לייב, א בער, א וואלף וכו', אלעס אין איין חיה. און אלע חיות האבן געצייטערט פון די חיה, און אזוי ווי די לייב איז דער מלך פון אלע חיות, האט ער געזאגט פארן פוקס: דו ביזט דאך זייער קלוג, ווער מיר געוואר ווער דאס איז. איז דער פוקס צוגעגאנגען צו אים מיט א חכמה, און אים געפרעגט: ווער ביזטו? זאגט ער: מיינ עלטער זיידע איז געווען א לייב. אבער ווער ביזטו? זאגט ער: מיינ זיידע

האלט זיך שטארק

איז געווען אַ וואלף! אַ בער! אַבער ווער ביזטו? זאגט
ער: איך בין אַ הונט.

דער הייליגער רבי מאיר'ל פון פרימישלאן האט אים
מיט דעם געוואלט אויסלערנען אז ער זאל נישט בלאזן
און מאכן פון זיך אַ גאנצער עסק, ווייל די אלע זאכן איז
נאר אַ שפיל.

דער עיקר פון אַ צדיק איז, מען זאל זעהן ביי אים
תכלית, אז איך האב ביז יעצט נישט געבענטשט, און
יעצט אדאנק דעם צדיק בענטש איך שוין בעסער ברוך
השם, איך בענטש אין אַ סידור; איך האב קיינמאל נישט
געליינט קריאת שמע שעל המטה, איך בין אריינגעפאלן
אין בעט מיט אַ מורא'דיגן צובראכנקייט און יאוש, און
יעצט ליין איך שוין ברוך השם געהעריג קריאת שמע
פארן שלאפן.

דער הייליגער רבי נתן זאגט (ליקוטי הלכות קריאת שמע
שעל המטה, הלכה ב; עיני פרי עץ חיים שער קריאת שמע שעל המטה,
פרק ה): אפילו אַ מענטש האט געזינדיגט מיט דעם חטא
פון 'הוצאת זרע לבטלה' רחמנא לצלן, און ער ליינט

האלט זיך שטארק

קריאת שמע שעל המטה אזוי ווי דער אר"י הקדוש האט דאס אויסגעשטעלט, און ער זאגט די וידוי, איז מען אים מוחל אויף אלע זיינע עבירות.

אזוי אויף איז א אמת'ער ערליכער איד מזכה דעם מענטש, ער זאל אריינקומען אין שוהל און אנטוהן תפילין, דאווענען די דריי תפלות יעדן טאג, אזוי הערט ער קדיש, ער ענטפערט: אמן יהא שמיה רבה וכו'. און נאכדעם איז ער אים שוין אויף מזכה ער זאל אנהייבן לערנען: חומש, משניות, גמרא. דאס הייסט א רבי, ער געט מיר תכלית. אויב נישט, איז ער נישט מער ווי א פשוט'ער הונט, נאר ער איז פארשטעלט מיט אלע ערליי פארשטעלעכצער.

דער הייליגער רבי האט אמאל געזאגט, אויף איינעם וואס איז דעמאלטס געווען באקאנט אלץ א מנהיג: ער האט גורם געווען אז טויזענט מענטשן זאלן נישט אויפשטיין צו תחיית המתים! (חיי מוהר"ן סימן תקלז).

האלט זיך שטארק

ווייל דער עיקר איז אז א איד זאל קומען צו אזא מין
 מדריגה אין 'אלקות', אז עס זאל אים שוין גארנישט
 אינטערעסירן, און ער זאל שוין גארנישט וועלן נאר דעם
 באשעפער אליין, ממילא איז שוין ביי אים נישט קיין
 חילוק צווישן 'ארור המן' צו 'ברוך מרדכי', אזוי ווי דער
 הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן לג): וואס
 מער א מענטש שפירט דעם באשעפער, פארליבט ער זיך
 מער אין באשעפער, ביז ער טוט אויס די לבושים וואס
 פארשטעלן דעם באשעפער, און ער זעהט שוין נאר דעם
 בורא כל עולמים אליין אן קיין לבושים.

דער הייליגער רבי נתן זכרוננו לברכה זאגט (לקוטי הלכות
 תחומין, הלכה ה, אות כז): יעצט שעמען זיך נאך מענטשן צו
 רעדן אפען פון באשעפער; און טאמער רעדט איינער פון
 באשעפער, זאגט מען אים שוין: דו באלאנגסט מן הסתם
 דארטן! וואס איז? איך טאר נישט רעדן פון
 באשעפער! ?

מען זאגט א ווערטל אז ווען א ליטוואק האלט
 אינמיטן לערנען, און איינער זאגט: דער אייבערשטער

האלט זיך שטארק

זאגט אין א פֿסוק, אָדער דאס גלייכן, זאגט ער: יעצט לערנט מען, לאז אפ דעם אייבערשטן... ביים הייליגן רבי עקיבא איגר זכותו יגן עלינו, [אזוי אויף ביי נאך אסאך צדיקים] ווען ער פֿלעגט לערנען האט מען געהערט ווי ער זאגט: שִׁמְאֵי אוֹמֵר - שִׁמְאֵי זאגט, אז דאס איז די רצון פון באשעפער, הִלֵּל אוֹמֵר - הִלֵּל זאגט, אז דאס איז די רצון פון באשעפער. ווייל די גאנצע תורה איז די חכמה פון באשעפער אליין, און איך לערן נאר ווייל דער באשעפער האט אזוי געהייסן, און דער באשעפער איז אין די תורה, וואס דאס הייסט 'תורה לשמה'.

אבער סתם אז מען זאגט שיינע דרשות און שיינע משלים און חידושים וואס איז געבויעט אויף לופט, דאס הייסט, דער מענטש וואס הערט עס האט פון דעם גארנישט, ער איז א צופראכענער מענטש, וואס האט אפגעטוהן אלע עבירות אין די וועלט, און ער ליגט אין שאול תחתית ומתחתיו, און ער דארף האבן איינער זאל אים מחזק זיין, און אז מען קען מחזק זיין אזא איד, און אים ברענגן נאנט צום אייבערשטן דאס איז א חידוש, און

האלט זיך שטאַרק

דאס איז אַ אַמְת'ער תּלמוד-חֶכֶם און מְנַהיג, אויב נישט
איז אַלעס אַ שיינער שפּיל (ליקוטי מוֹהַר"ן חלק א, סימן כח).

אַבער דער וואס איז עוסק מיט אַ רבנים און ער העלפּט
אַנדערע מוז לייַדן, ווייל ער טשעפּעט דעם סמ"ך מ"ם,
וואס ער האט שוין יעדן אין זיין טאש, און ער האט נישט
מער קיין מוֹרָא, און פּלוּצלינג קומט אַיינער מיט אַ קליין
מַעסערל און געט אים אַ שנייד, און ער נעמט אַרויס
אַיינעם נאָכן אַנדערן פון שאל תּחתי, אַונדאי ווערט
דער סמ"ך מ"ם צו ווילדעוועט, און ער מאַכט זיכער אז
מַען זאל אויף דעם ערליכן איד רעדן פּל דבּר אַסור.

דערפאַר, פאַר דעם הייליגן רבינ'ס נשמה איז אַראַפּ
געקומען אויף דער וועלט, האט דער סמ"ך מ"ם געמאַכט
אַ טומעל און אַ רעש: אויב די נשמה קומט אַראַפּ, האב
איך שוין נישט וואס צוטוהן דא! האט מַען אים געזאַגט:
די נשמה מוז שוין אַראַפּ גיין, און דו געב זיך אַן עצה. ביז
דער ווייל האט מַען באַשוואירן דעם הייליגן רבינ'ס
נשמה, [אַזוי ווי מַען באַשווערט יעדע נשמה פאַר עס
קומט אַראַפּ (גדה ל ע"ב)], און דער סמ"ך מ"ם איז נאָך אַלץ

האלט זיך שטארק

נישט דא, ענדליך איז ער צוריק געקומען מיט אן אלטען
 איינגעבויגענעם, און ער האט געלאכט און זיך
 אנגערופן: איך האב שוין געטראפן אן עצה! די נשמה
 קען שוין אראפ גיין (עין סיפורי מעשיות, מעשה ז), דאס
 הייסט זיין עצה איז געווען מען זאל אפלאכן פונעם
 הייליגן רבינ'ס זאך און דאס צוגישט מאכן וכו'.

דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן קסג):
 עס איז דא א מענטש וואס ער קומט אן אין יעדענס מויל,
 און מען קייפט אים אזוי ווי גאם; דאס הייסט, יעדער
 האט עפעס וואס צו רעדן אויף אים; אפילו ער קען אים
 ניטאמאל, און אז מען פֿרעגט אים: וואס רעדסטו? דו
 קענסט דאך נישט דעם מענטש בכלל?! זאגט ער: איך
 וויל אים נישט קענען, און איך וויל אים נישט זעהן!
 רחמנא לצלן.

אבער אז א מענטש האט געהאט א טובה ביים צדיק,
 דארף ער אונדאי האבן 'הפרת הטוב', און נישט חלילה
 ווערן קלוגער פון דעם אייגענעם רבי'ן, און רחמנא לצלן
 אן קיין טראפל בושעה, גיין דן זיין, צו ער איז נא א

האלט זיך שטארק

עַרְלִיכֶער אַיד צו נישט, אַזוי ווי חז"ל זאָגן (מדרש רות רבא א, א): אויפן פֿסוק (רות א, א) וַיְהִי בַיּוֹם שֶׁפּוֹט הַשּׁוֹפְטִים. שְׁשַׁפְּטוּ אֶת שׁוֹפְטֵיהֶם; דער תלמוד גייט גאר מ'שפֿט'ן דעם רבי'ן רחמנא ל'צלן. נאר וואס דען? דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן רכח): ווען דער אייבערשטער זעהט א נשמה וואס קען צוריק ברענגן מענטשן צום באשעפער, שטעלט ער אליין אויף אויף אים מחלוקת, ווייל אויב נישט וואלט נישט געווען קיין בחירה.

קומט אויס אז אויף יעדן מענטש מוז דורכגיין צרות, און יעדער מענטש שפירט אז זיין צרה איז די גרעסטע צרה, און מען קען דאס נישט אנועקמאכן, פונקט אזוי ווי א קליין יונגעלע וואס שפילט זיך מיט זיין קארעלע, און איינער האט דאס אנגעטרעטן און צובראכן, וויינט ער זייער שטארק און ער האלט עס נישט אויס, און א גרויסער מענטש לאכט זיך אויס דערפון, אבער לאמיר זעהן ביי אים אליין אז א גוי וועט אריינקראכן אין זיין קאר, און די אינשווענס וועט ארויפגיין וכו', וועט ער

כה

האלט זיך שטארק

אויף נישט אויסהאלטן, וואס איז באַאָמט די זעלבע זאך ווי דער צער פון דעם קליין יונגעל, פאר איינעם וואס האט נאך א גרעסערן שכל, קומט אויס אז יעדער מענטש שפירט אז זיין צרה איז די גרעסטע צרה.

דער פֿסוק זאגט (קהלת א, יח): יוסיף דעת יוסיף מכאוב - וואס מער שכל מען האט, אלץ א גרעסערע צרה און איבערגייצקן דארף מען אריבערגיין. אבער דער עיקר איז מען זאל זיך דערהאלטן, וואס דעמאלטס וועט שוין די מח שיינען און לייכטן, ביז מען וועט שטענדיג שפירן דעם אייבערשטן אין יעדע מצב.

דאס זאגט דער פֿסוק (שמות כז, כ): להעלות נר תמיד. 'נר' באטרעפט: יהו"ה-אהי"ה, יהו"ה-אלהי"ם, יהו"ה-אדנ"י. 'תמיד' איז מרמז אויף: שויתי הוי"ה לנגדי תמיד (תהלים טז, ח). דאס ווייזט אז וואס מער עס גייט אריבער אויף א מענטש יסורים ארימקייט אדער מחלוקת, און ער דערהאלט זיך, אלץ מער ציהט ער ארויף אויף זיך דעם באשעפער אין יעדן פאל.

האלט זיך שטארק

ב.

מיר שטייען יעצט פאר שבת זכור, וואס עס איז א
 'מַצֵּנֶת עֲשֵׂה דְאוֹרֵייתָא' צו הערן און געדענקן
 אויסצומעקן דעם עמלק, חז"ל האבן אויסגעשטעלט אז
 מען זאל ליינען די פרשה פון מחית עמלק ווקא פאר
 פורים (מגילה כ"ט ע"א), מען זאל זיך דערמאנען, אז המן
 שטאמט פון עמלק, וואס ער איז אן אייניקל פון עשיו,
 און דער שר פון עשיו איז דער סמ"ך מ"ם, וואס ער
 רעדט צו דעם מענטש צו טוהן אן עבירה. אזוי ווי מיר
 זאגן (דברים כה, יח): אֲשֶׁר קָרָךְ בַּדֶּרֶךְ - עַר הָאֵט דִּיךְ
 אַפֵּגְעִילֵט פֿון באַשעפֿער.

דאס איז דער גרעסטער חורבן, אז עס ווערט קאלט ביי
 א מענטש דאס אידישקייט, און מען קען עס דערקענען
 אויף די לבוש, ווי אזוי מען גייט אנגעטוהן, כאטשיג עס
 שטייט אין זהר הקדוש (בהעלותך קנ"ג ע"א): טפשים קוקען
 אויף די דרויסענדיגער לבוש, אבער די קלוגע קוקען וואס
 עס איז דא אונטער די לבוש. פונדעסטוועגן האבן מיר א
 מצוה צו גיין מיט א אידישן לבוש, און נישט נאכגיין די

האלט זיך שטארק

גוים און זייערע וועגן (שליחן ערוך סימן קע"ח סעיף א). חז"ל זאגן (סנהדרין ע"ד ע"ב): ווען עס איז דא א גזירה פון שמוד רחמנא לצלן, דארף מען זיך מוסר נפש זיין אפילו אויף א שייך בענדל, למשל אז די גוים גייען מיט רויטע שייך בענדלעך, און זיי האבן גוזר געווען אז יעדער מוז גיין מיט די שייך בענדלעך ווייל אזוי גייט די עבודה זרה, דארף מען זיך מוסר נפש זיין און נישט גיין אזוי.

אזוי אויך געפונען מיר אז דער הייליגער רבי שרייבט ביי די מעשה פון 'חכם ותם' (סיפורי מעשיות, מעשה ט), אז דער חכם איז געגאנגען אין מארק און ער האט געזעהן ווי משרתים גייען, און עס איז אים זייער געפאלן ווי אזוי זיי גייען מיט די שפיציגע שייך און די שיפע היטן, און וועגן דעם האט ער זיך אויך אזוי אנגעטוהן, און אזוי איז אים דורך געגאנגען דאס לעבן, ביז ער איז רחמנא לצלן אריינגעפאלן אין א טיפן בלאטע [זומפ], און ווען דער תם האט אים געטראפן אין דעם ביטערן מצב, האט ער אים געפרעגט: וואס טוסטו דא? געב א קוק וואו אהין דער רוח [טייול] האט דיך געבען געטראגן! זאגט דער

האלט זיך שטארק

חכם: עס איז נישט קיין רוח, עס איז פשוט מיין ברוודער וואס ער איז מיין שווא, און ער האט זיך יעצט נוקם געווען אין מיר. זעהט מען ווי ווייט ער איז פארקראכן מיט זיינע חכמות און זיין נאכמאכן יעדן, אז אפילו ווען ער האט זיך שוין געוואלגערט פאר יסורים האט ער נאך אלץ נישט געגלייבט אז עס איז דא א בורא פל עולם מיט וואס ער מאכט אלעס, און עס איז דא צדיקים וואס זיי קענען העלפן דעם מענטש.

און דאס איז די גאנצע קליפה פון עמלק, אז ער ברענגט אריין אינעם מענטש ספיקות, ער זאל טראכטן: היש הוי"ה בקרבנו אם אין (שמות יז, ז), דער אייבערשטער איז טאקע מיט מיר? דער אייבערשטער דארף מיר טאקע האבן? וועגן דעם געפונען מיר אז גלייך נאכדעם שטייט שוין (שם, ח): ויבא עמלק וילחם עם ישראל 'ברפידם' - עמלק איז געקומען און מלחמה געהאלטן מיט די אידן, און וואו איז דאס געווען? אין רפידים. ווייל זיין עיקר פח איז געווען דורכדעם וואס די אידן האבן נאכגעלאזט פון

לערנען די תורה (סנהדרין ק"ו ע"א), ווייל אז מען לערנט
נישט קיין תורה קען מען גוט אפנארן א מענטש.

דערפאר דארף מען זיך שטענדיג מאכן א חשבון
הנפש צו מען לערנט, דער הייליגער רבי זאגט (שיחות הר"ן
סימן ו): דער שטן איז צוגעגליכן צו איינער וואס גייט
ארום מיט א פארמאכטן האנט, און יעדער לויפט אים
נאך, ווייל מען מיינט אז ער האט זיכער וואס מען דארף,
און צום סוף עפענט ער די האנט, און עס איז ליידג, עס
איז גארנישט דא דארט; דאס גייט ארויף אז מען לויפט
נאך א מענטש, טעג, וואכן, חדשים, און יארן, און מען
איז זיכער אז ער וועט מיר העלפן, און נאנט ברענגען צום
אייבערשטן, אבער ביים סוף גיי איך אנוועק מיט גארנישט
אין די האנט, איך האב ביי אים גארנישט איינגעקויפט.

וועגן דעם דארף זיך א מענטש מוראדיג מחזק זיין
אין לערנען תורה, אפילו ער איז שוין דורך געגאנגען אין
זיין לעבן אסאך שוועריקייטן, און ער איז דורכגעפאלן
מיט אלע מיני שמוץ אין דער וועלט רחמנא לצלן, זאל ער
נישט צופראכן ווערן, ווייל דער זעלבער רבנו-של-עולם

האלט זיך שטארק

וואס האט געזאגט, וואס מען טאר נישט טוהן, האט געזאגט: אויב איך האב שוין יא געטוהן עפעס נישט גוטס, זאל איך תשובה טוהן און אלעס וועט פאראכטן ווערן.

“און דער עיקר תשובה איז דורך די תורה”, אזוי ווי דער ירושלמי זאגט (ראש השנה פרק ד, הלכה ח): מפיון שקבלתם עליכם עול תורה, מעלה אני עליכם פאלו לא חטאתם מימיהם - ווי נאר א מענטש איז מקבל אויף זיך דעם עול פון תורה, רעכנט דער אייבערשטער אזוי ווי ער וואלט קיינמאל אין זיין לעבן נישט געזינדיגט. דערפאר אז מען געוואוינט זיך צו, צו לערנען יעדן טאג אפאר פסוקים חומש, אפאר פרקים משניות, גמרא וכו', איז דאס דער גרעסטער תשובה. און מען דארף זיך בכלל נישט צוטהוהן מאכן פון די וואס לאכן און שפעטן דערפון: אז דאס הייסט נישט געלערנט, דו פארשטייסט דאך נישט וואס דו זאגסט. [אז איינער קויפט זיך אן יעדע וואך פאר שבת א גאנצע פאק מיט צייטונגען, לאכט מען

לא

האלט זיך שטארק

נישט, נאר פון איינער וואס האט ברוך השם גענומען א
חומש, משניות, גמרא, מדרש, דארף מען לאכן?]

דאס זאגט מען דריי מאל א טאג ביים דאווענען
שמונה עשרה: השיבנו אבינו 'לתורתך'; ווייל די ערשטע
זאך אז מען וויל תשובה טוהן, דארף מען אסאך בעטן:
השיבנו אבינו לתורתך - מען זאל זוכה זיין צו לערנען די
הייליגע תורה; וואס דאס איז דער עיקר תשובה. און
נאכדעם: וקרבתנו מלפנו לעבודתך, מען זאל זוכה זיין צו
בעטן יעדע זאך דעם באשעפער, און דורכדעם: והחזירנו
בתשובה שלימה לפניה, איז מען זוכה תשובה צו טוהן
אינגאנצן פארן באשעפער (עיני ליקוטי הלכות פריה ורביה,
הלכה א, אות י').

וועגן דעם אז מען רעדט צום באשעפער אפילו נאר
איין ווארט, קען מען זיך נישט פארשטעלן די גרויסקייט
דערפון, און אז מען געוואוינט זיך צו דעם צו, קען מען
שוין נאכדעם רעדן אנאנצן טאג צום באשעפער, למשל,
אז מען גייט אין גראסערי איינקויפן, און דער גראסערי
מאן פֿרעגט דיר: וואס ווילסטו? קענסטו זאגן פארדעם

האלט זיך שטארק

שטילערהייט: [רבנו-של-עולם!] איך דארף א ברויט, א מילך. שטענדיג לייג צו די ווארט 'רבנו-של-עולם', אזוי קען מען פון יעדע וואף מאכן א תפלה.

דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן ה): א מענטש דארף קומען צו אזא מדרגה אין אמונה, אז אפילו ווען ער רעדט מיט מענטשן זאל ער דעמאלטס באמת רעדן צום באשעפער; נאר מענטשן קענען דאס נישט כאפן, און האבן נישט קיין השגה אין אזאלעכע זאכן, דערפאר איז מען מזלזל אין אזא צדיק, אבער ווען מען זאל גוט קוקען, זעהט מען אז נאכדעם וואס דער צדיק האט גערעדט מיט א מענטש פארשידענע זאכן, פלוצלינג נעמט דער מענטש א משניות, א גמרא וכו', און הייבט אן לערנען.

דער הייליגער רבי האט אמאל געזאגט פאר רבי נתן זכרנו לברכה, (חיי מוהר"ן סימן שעו): איך האב א ענין ווי אזוי צו רעדן צו יעדן איינעם אויף זיין וועג. האט רבי נתן געזאגט: רבי! אפשר לערנט איר מיר דאס אויס? האט דער הייליגער רבי געזאגט: איך קען דיר דאס נישט

אויסלערנען. אָבער וויבאלד רבי נתן איז געווען אן עקשן, האט ער געפֿרעגט: פֿאָרוואס? האט אים די רבי געענטפֿערט: ווייל דעמאלטס וועל איך מיט דיר אויף מער נישט קענען רעדן.

אז אַ מענטש איז זוכה און ער איז דבוק צום בורא-פל-עולמים, הערט ער גלייך ווען איינער רעדט וואס יענער איז, ווייל וואס אַ מענטש האט אין הארץ זאגט ער ארויס. און אז איינער רעדט חלילה ניבול פֿה איז אַ סימן אז ער פול מיט שמוץ רחמנא לצלן (ספר המדות, אות ניבול פֿה, סימן א).

דאס איז וואס מיר האבן אין 'שבת זכור', צו געדענקען וואס עמלק האט געטוהן מיט די אידן, נאכדעם וואס זיי זענען ארויס געגאנגען פון מצרים מיט אזאלעכע גרויסע ניסים, און דער ים האט זיך געשפאלטן וכו', האבן אלע פֿעלקער מורא געהאט און געציטערט פון די אידן, אז זיי האבן אזא גרויסן פֿאשעפֿער וואס נעמט זיך אן פֿאר זיי, און וויי און ביטער איז פֿאר ווער עס טשעפעט זיי, אזוי ווי מען האט געזעהן אז גאנצע אומות וואס האבן געהאט

האלט זיך שטארק

צו טוהן מיט די אידן זענען אפגעמעקט געווארן, ביז עמלק איז געקומען מיט חוצפה און עזרת, און דאס אפגעקילט, אזוי ווי דער מדרש זאגט (תנחומא פי תצא, ט), א משל: עס איז געווען א קאכעדיגער מקנה וואס קיינער האט זיך נישט געטרויעט אריינצוגיין אין דעם, ביז עס איז געקומען איינער, און ער האט געגעבן א טאנץ אריין, אפילו ער אליינס האט זיך טאקע גוט אפגעבריהט, האט ער דאס קאלט געמאכט פאר אנדערע, און געוויזן פאר יעדעם אז עס געשעהט גארנישט, די זעלבע זאך עמלק איז געווען דער ערשטער וואס ער האט זיך דערוואגט אנצוהייבן מיט די אידן, און געוויזן פאר אלע אומות העולם, אז עס געשעהט גארנישט אז מען טשעפעט חס ושלום די אידן.

און די זעלבע עמלק איז נישט נאר געווען ביי 'יציאת מצרים' און 'קבלת התורה', נאר זיי זענען נאך היינט אויף דא, אזוי ווי מען האט זיך איבערצייגט ביי דעם ביטערן חורבן פון די צווייטע וועלט מלחמה, ווען אפילו אלע ביליגע און נידערטרעטיגסטע גוים, צום ביישפיל די

לה

האלט זיך שטארק

אוקריינישע, די פוילישע, און אזוי די איבריגע אומות
ימח שָׁמֶם, האָבן מוֹרָא געהאט צו טשעפענען די אידן,
ביז די דייטשן ימח שָׁמֶם זענען געקומען און געוויזן אז
מען קען טשעפענען די אידן, און אזוי האָבן אַלע נאָכדעם
מיטגעטאנצן, דערפֿאר דארף מען דאס געדענקען אז
עמֶלֶק מוז אינגאנצן אפגעמעקט ווערן.

און אזוי ווי בכלליות ליידין אידן פון עמֶלֶק, אזוי אויף
דארף יעדע מענטש בפֿרטיות שטענדיג געדענקען וואס
עמֶלֶק וויל טוהן מיט אים, נאָכדעם וואס דער צדיק האט
אים ארויסגעהאלפֿן און אים ארויסגענומען פון זיין טיפֿן
פֿלאַנטער, און אים מִזְכָּה געווען מיט אַלע גוטע זאכן, און
יעצט קומט אָן עמֶלֶק און מאַכט ליצנות דערפֿון, אזוי ווי
חז"ל זאָגן (מדרש שוחר טוב שמואל, פֿרשה יב) אויפֿן פֿסוק
(משלי יט, כה) לִץ תִּפְּה - זֶה עֲמֶלֶק; ווייל די כַּח פֿון עמֶלֶק
איז ליצנות. וועגן דעם זאָגט די גמרא (בִּרְכוֹת ג"ח ע"א),
אויף דעם פֿסוק (דברי הימים-א כט, יא): לָךְ הַוַּי"ה הַמְּמַלְכָה -
זו מלחמת עמֶלֶק; דורכדעם וואס אַ מענטש ווייסט אז
נאר דער אייבערשטער איז דא, און ער איז שטארק ביי

האלט זיך שטארק

דעם, מיט דעם האלט ער מלחמה מיט עמלק, וואס וויל נאר אריינברענגן אין א מענטש ספיקות אין אמונה, און אזוי מעקט מען אים אויס.

אבער די מצות-עשה אויסצומעקן עמלק איז אויף א גאנץ יאר, צו געדענקען אז עמלק מאכט דעם מענטש קאלט, און צוקלאפט אים פון יונגווייז אויס, און ער רעדט אים איין, אז ער איז שוין גארנישט ווערט, [אמאל קען זיין אז די עלטערן האבן נישט געוואוסט ווי אזוי צו מחנה זיין, אדער א מלמד האט אים צוקלאפט], פסיכילאגן זאגן: ביז די זיבעצן אכצן יאר האט שוין א מענטש געהערט עטליכע פערציג טויזענט מאל די ווערטער: ביסט גארנישט ווערד, דו שלימזל איינער, דו טויגסט אויף גארנישט, און דאס גלייכן. און וויבאלד ער הערט דאס אזוי סאף מאל, גייט דאס אריין אין אים, און ער איז זיך שוין מייאש פון זיין לעבן, נאכדעם איז אים שוין שווער חתונה צו האבן, און ווען ער האט חתונה קען ער זיך נישט אויסקומען מיט זיין ווייב, [מען האט אים נישט אויסגעלערנט ווי צו רעדן צו א ווייב], און אזוי

האלט זיך שטארק

הייבט זיך אן פראבלעמען אין שטוב וכו', וואס דאס אלעס האט עמליק גורם געווען, דערפאר דארף מען גוט געדענקען אים אפצומעקן .

ג.

חז"ל זאגן (ירושלמי מגילה פרק א, הלכה ד), אז אין דעם הייליגן טאג פורים איז 'כל הפושט יד נותנים לו'. מען געט צדקה רעכטס און לינקס פאר יעדעם איינעם, און מען פרגעט נישט קיין שאלות, [כאטש אגאנץ יאר דארף מען זייער אכטונג געבן, און אסאך בעטן דעם אייבערשטן, מען זאל זוכה זיין צו וויסן וואו צו געבן די אויסגעהארעוועטע און אפגעשפארטע געלט, די צדקה זאל גיין אויף גוטע פלעצער, און דאס ערשטע דארף מען רחמנות האבן און ארויסהעלפן די אייגענע ווייב און קינדער], אבער פורים מאכט מען נישט קיין חשבונות מען העלפט יעדן. דערפאר דארף מען זיך צוגעוואוינען צו טוהן צדקה און העלפן אידן, און דער עיקר צדקה איז

האלט זיך שטארק

מִזְכָּה צו זיין, אַז נאָך אידן זאלן וויסן פון באַשעפּער, און
אַז מען קען רעדן צום באַשעפּער.

עס איז געווען א צדיק וואס ער האט אוועק געשיקט
זיינס א נאנטער תלמיד צו א געוויסן פלאץ, ער זאל דארט
מקרב זיין אידן צום אייבערשטן, נאכן דארט זיין בערך א
יאר, קומט ער צוריק צום רבי'ן, און ער זאגט: איך האב
גארנישט גע'פועל'ט. פֿרעגט אים די צדיק: א גלאז
וואסער קענסטו געבן פאר א איד? זאגט ער: יא. אויב
אזוי - פֿרעגט אים די רבי - פארוואס האסטו עס נישט
געטוהן, און מִזְכָּה געווען א איד זאל מאכן א 'שהכל'?

דאס זאגט דער הייליגער רבי (שיחות הר"ן סימן פה): ווען
א מענטש זעהט פאר זיך א נסיעה זאל ער פארן, אפֿשר
דארף ער דארט עפֿעס אויפֿטוהן, ווייל וואו א איד גייט,
טוט ער עפֿעס אויף; דא דארף ער ארויסגיין, דארף ער
זיך נאכדעם וואשן די הענט, און אויב עס איז נישט דא
קיים וואסער גייט ער צום גוי, ער זאל אים געבן אביסל
וואסער, און אזוי מאכט ער 'אשר יצר' אין א פלאץ וואו
מען האט קיינמאל נישט געמאכט קיין אשר יצר, און דא

לט

האלט זיך שטארק

מאכט ער א 'שהפּל' וכו', ווייל אַ איד איז קיינמאל נישט אליין, וואו ער גייט האט ער דעם באשעפער, אפגערעדט אז מען קען רעדן דארטן מיט אַ איד פון באשעפער, איז נישטא קיין גרעסערס דערפון. פארן מענטש דאכט זיך נאר אז ער האט גארנישט אויפגעטוהן און גארנישט גע'פועל'ט, אבער באַמַת די רגע וואס מען רעדט מיט אַ איד פון אמונה, און ער טראכט אויף איין מינוט: אפּשער איז ער גערעכט, עס איז טאקע דא אַ באשעפער אויף די וועלט! אפילו אַ מינוט נאכדעם האט ער שוין פון אלעם פארגעסן, דאך איז דאס אין הימל מורא'דיג חשוב (עײן חײ מוהר״ן סימן תקמג), ווייל יעדע קליינע ריר וואס אַ מענטש טוט פארן אייבערשטן דא אויף די וועלט, אפילו עס דאכט זיך אים אז עס איז גארנישט מיט נישט, אבער אין הימעל איז דאס מורא'דיג מורא'דיג חשוב, און ער גייט דורכדעם זייער ווייט אין די קדושה (עײן בשיחות שאחר הסיפורי מעשיות).

האלט זיך שטארק

ד.

פורים איז דא א מצוה פון טרינקען 'עד דלא ידע', דאך דארף מען דאס אויף מקיים זיין מיט שכל, ווייל אז א מענטש טרינקט זיך אן ביז ער ליגט ווי א 'פגור' און ער קען שוין גארנישט טוהן, נישט בענטשן און נישט דאווענען מעריב, און דאס טרונקען האט אים געמאכט פארגעסן פון באשעפער, איז זייער ביטער (עיין פה החיים סימן תרצ"ה ס"ק יז), דערפאר דארף מען נישט טרינקען מער ווי צוויי דריי פוסות, און נאכדעם טאנצט מען אזויפיל, אז מען איז שוין גענוג שיכור פון זיך אזוי סאך דרייען און טאנצן.

דער הייליגער רמ"א זכותו יגן עלינו וואס איז געווען רב אין די שטאט קראקא, פלעגט אלץ אחריות זייענדיג דער רב פון שטאט, ארומגיין פורים ביינאכט, דערמאנען דעם עולם צו בענטשן און צו דאווענען מעריב; ווייל פורים איז אפען אלע עולמות, און מען קען פועל'ן ביים באשעפער און באקומען יעדע זאך וואס מען וויל, מען דארף נאר אויסנוצן די צייט. דער הייליגער רבי זאגט

מא

האלט זיך שטארק

(ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן קצג; שיחות ה"ן סימן סב): די
מחשבה פון א מענטש איז אזוי שטארק, אז אויב טראכט
ער מיטן גאנצן מחשבה עפעס, וועט ער עס האבן, און אז
ער וויל געלט, וועט ער האבן געלט.

אזוי אויך דארף מען זייער אכטונג געבן נישט צו
שעדיגן אדער שלאגן אן אנדערן, וואס דאס קומט פשוט
פון רשעות און פון זיך וועלן נוקם זיין, נאר א גאנץ יאר
שעמט ער זיך דאס צו טוהן, טוט ער דאס פורים מיטן
אויסרייד אז ער איז שיכור. אבער דער סימן אז מען איז
באמת שיכור איז ווען מען קישט א צווייטן, און מען
זאגט אים: איך האב דיר אזוי ליב וכו'.

ה.

אזוי אויך דארף מען זייער אכטונג געבן פורים, נישט
חלילה צו מאכן ליצנות און חזק פון ערליכע אידן, אזוי
ווי מען זעהט ליידער עזות פנימ'ער וואס וואגן זיך
רחמנא לצלן צו מאכן ליצנות און געשפעט אין פראנט

האלט זיך שטארק

פון גרויסע צדיקים מנהיגי ישראל, וואס האבן זיך מוסר
נפש געווען פארן באשעפער, און מען לייגט דאס אן,
אלץ 'מנהג ישראל' פון מאכן א פורים רב, וואס באַמַת
האט דאס נישט קיין מקור, אַדְרָבָה אז מען איז זוכה און
מען גייט צו א צדיק פורים, זאל מען גוט צולייגן דעם
אויפער און הערן וואס ער זאגט, וועט מען הערן אַזאַלעכע
זאכן וואס א גאנץ יאר הערט מען נישט. איך האב אליין
געֶהֶערט פורים פונעם הייליגן סאַטמאַרען רבי'ן זכותו יגן
עלינו בשעת ער איז שוין געווען בגילופין, מיט דעם
לשון: איין זאך ווייסט דער בורא-כל-עולמים, אז איך
האב קיינמאל נישט געהאט קיין שלעכטן געדאַנק.

ר.

דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן יז):
שבת דארף מען זיין מורא'דיג פרייליך; און מען זעהט אז
דער שטן פארלייגט זיך און לויפט ארום יעדן ערב שבת
אין אלע אידישע שטובער, און ער אַרבעט אן אז עס זאל

האלט זיך שטארק

זיין דארט מחלוקת, מען טשעפעט זיך מיט די ווייב וכו', אזוי אז די גאנצע שבת איז שוין צושטערט (עיין מורה באצבע סימן ד, אות קמ), דערפאר דארף מען פרובירן מיט אלע כוחות, און אסאך בעטן דעם אייבערשטן, צו זיין נאר פרייליך אין שבת, בפרט דעם שבת זכור, דארף מען שוין זיין זייער פרייליך אין שטוב.

און נאכדעם פורים אליין דארף מען דאך אונדאי זיין מוראדיג פרייליך, דער הייליגער רבי מרדכי'לע נאדבורנער זכותו יגן עלינו האט געזאגט: ווען איך זאל וויסן אין די יוגענט וואס הייסט משמח זיין א איד, וואלט איך א גאנץ פורים נאר געווען פארנומען משמח צו זיין און פרייליך מאכן אידן, ווייל דער עיקר עבודה פון פורים איז נאר 'שמחה', און אפילו דאס וויינען דארף אויך נאר זיין מיט שמחה (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן קעה).

מען קען זיך נישט פארשטעלן דאס גרויסקייט פונעם הייליגן טאג פורים, דער הייליגער סאטמארער רב זכותו יגן עלינו האט אמאל געזאגט פורים: איך זאל נישט

האלט זיך שטארק

אַראַפּקומען אויף דער וועלט נאר צו הערן איינמאל די
מגילה ליינען איז שוין געווען פּדאי.

צדיקים זאגן: די לשון 'מגילת אסתר' ווייזט אונז, אז
די מגילה איז 'מגלה' און דעקט אויף די 'הסתרה' וואס
איז באהאלטן פון אונז, (עיין ליקוטי מוהר"ן חלק א' סימן נו).
אזוי אויף ווערט געברענגט (מדרש אסתר רבה ג, י; מגילה ט"ו
ע"א): וואו עס שטייט 'המלך' אין די מגילה, גייט דאס
ארויף אויף דעם באשעפער וואס ער איז דער קעניג פון
די וועלט.

ז.

דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן עד):
פורים איז די התחלה פון אלע ימים טובים; א צייט וואס
מען קען אנהייבן פון אנפאנג, וועגן דעם איז פורים ראשי
תיבות: מ'מצרים ו'לא י'ראו פ'ני ר'יקם (שמות כג, טו).
אפילו א מענטש איז געווען אין מצרים קען ער אלעס
פאררעכטן, בפרט מיט די מצוה פון 'צדקה'. דער

האלט זיך שטארק

הייליגער פּעלזער רב, רבי ישכר דוב זכותו יגן עלינו, האט געזאגט: אז א איד גייט נאך צדקה אין אלע פיר עקן פון שטאט, פּטורט ער פון זיך די ד' מיתות בית דין: סקילה, שריפה, הרג, וחנק. וואס עס קומט זיך פאר א מענטש ווען ער טוט עבירות.

חז"ל זאגן (פתיבות ל'): ווען די בית המקדש איז געשטאנען איז געווען די סנהדרין, און מען האט זן געווען יעדן וואספארא מיתה עס קומט אים, אבער אפילו יעצט ווען עס איז שוין נישט דא די סנהדרין, דאך איז אבער דא די עונש פון די ד' מיתות, און עס איז נישט געפאר, עס פאסירט אן עקסידענט מיט א קאר, אדער א 'שריפה', אדער מען איז דערשטיקט געווארן, דערטראנקן געווארן, אדער געהרג'עט געווארן רחמנא לצלן, דאס אלעס איז מיט א חשבון. אבער אז א איד גייט אין אלע פיר עקן פון שטאט נאך צדקה נעמט ער דאס אלעס אראפ פון זיך.

וועגן דעם דארף מען אויסנוצן דעם גרויסן טאג פון פורים, אדער מען זאל גיין נאך צדקה, אדער מען זאל

האלט זיך שטארק

רעדן צום באשעפער, אדער מחזק זיין אידן און זיי פרייליך מאכן, אבער נישט סתם מאכן ליצנות און זיך נאריש מאכן אויפן חשבון פון א צווייטן איד, וואס דאס איז זייער הארב.

ח.

דער זהר הקדוש זאגט (תקונים נ"ז ע"ב): פורים איז גרעסער פון יום כיפור, וואס מען רופט דאס יום פורים - א טאג אזוי ווי פורים. דארף מען פארשטיין ווי אזוי קען דאס זיין, יום כיפור איז מען דאך מוחל די עבירות פון א מענטש?! נאר ווייל יום כיפור איז מען טאקע מכפר אויף אלע עבירות 'בין אדם למקום', וואס א מענטש האט זיך פארזינדיגט אקעגן אייבערשטן אליין, אויב גלייבט ער אז די טאג איז מכפר [און ער זאגט ווידוי] איז מען אים אויף אלעם מוחל (רמב"ם שגגות פרק ג, הלכה י). אבער אויף עבירות פון בין אדם לחבירו - א מענטש האט געטשעפעט אן אנדערן, איז יום כיפור נישט

האלט זיך שטארק

מַכְפָּר בּיז עַר בְּעַט יַעֲנֵעַם אִיבֶּעַר (יומא דף פה ע"ב). כָּל שְׁכָן
 אַז מֵעַן טְשַׁעֲפֵעַט אַ רַבִּי'ן רַחֲמָנָא לְצַלָּן, און מֵעַן רַעֲדֵט
 אויף אים, הֶעֱלֵפֵט נִישֵׁט אויף דָּעם יום כִּיפּוּר, און מֵעַן
 וועט נאך טייער באצאלן דערפאר דא אויף דער וועלט,
 אַמאַל ליידט מֵעַן פון די קינדער, פון די ווייב, פון שְׂכֵנִים,
 און מֵעַן כאפט נישט אַז אַלעס האט אַ פּוּנְקֵטליכן חֲשָׁבוֹן,
 וועגן דעם דארף מֵעַן מוֹרָא'דיג שטארק אַכְטוּנֵג געבן
 נישט חלילה זיך איבערדרייען און אָנְהֵיבֵן צו רַעֲדֵן,
 אָדער מוֹזֶלְזֶל זיין אין דעם אייגענעם רַבִּי'ן וואס האט זיך
 געהאלפן, און זיך מוסר נפש געווען דיר אַ טוֹבָה צו טוהן.

אַבֶּעַר פּוּרִים טוט מֵעַן 'תְּשׁוּבָה מֵאַהֲבָה', מֵעַן איז
 מַחֲזִיק אַיִנְעֶר דָּעם אַנְדֶּערן, וואס דאס איז די מַצּוּה פון
 'מִתְּנּוֹת לְאַבְיוֹנִים, מִשְׁלוּח מְנוֹת', מֵעַן זאל זיך אויסגלייכן
 אַיִנְעֶר מיט אַנְדֶּערן, אַזוי ווי מֵעַן זעהט טאַקע, אַז פּוּרִים
 נעמט מֵעַן זיך אַרום און מֵעַן קישט זיך אַיִנְעֶר דָּעם
 אַנְדֶּערן און מֵעַן בְּעַט זיך איבֶּעַר, מִמִּילָא ווערט שוין
 פאַראַכְטֵן די עבירות פון 'בֵּין אָדָם לְחֵבִירוֹ', וועגן דעם
 איז פּוּרִים נאך גרעסער פון יום כִּיפּוּר.

האלט זיך שטארק

ט.

חז"ל זאגן (שוחר טוב משלי, ט): אלע ימים טובים וועלן
 בטל ווערן, אבער פורים וועט קיינמאל נישט בטל ווערן.
 שטעלט זיך א שאלה, מיר ווייסן דאך אז איינס פון די
 דרייצן עיקרים פון אמונה איז, אז קיין איין טראפ פון די
 תורה וועט זיך נישט טוישן, אזוי ווי מיר זאגן: אני מאמין
 באמונה שלימה, שזאת התורה לא תהא מוחלפת, ולא
 תהא תורה אחרת מאת הבורא יתברך שמו. אויב אזוי וואס
 הייסט אז אלע ימים טובים וועלן בטל ווערן? !

נאר די הייליגע רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן ד):
 יעדע יום טוב רופט דעם באשעפער, און עס איז מגלה
 פארן מענטש אז עס איז דא א באשעפער אויף דער
 וועלט, און אלעס ווערט געפירט אינגאנצן אזוי ווי דער
 באשעפער וויל; און דאס ברענגט אריין אין א מענטש א
 מורא'דיגע שמחה. אבער פורים וויבאלד מען מעקט אויס
 דעם אייגענעם עמלק וואס מען האט אין זיך, וואס דאס
 זענען די אלע ספיקות און קשיות וואס א מענטש האט,
 ממילא באקומט מען אזא מין שמחה, אז קעגן די גרויסע

מט

האלט זיך שטארק

שְׁמַחָה וְוַעֲרָט בְּטַל די שְׁמַחָה פֿון די דַרְיִי יָמִים טוֹבִים,
וואס איז אויף אַ צייט פֿון שְׁמַחָה, דאָך וועט דאס בְּטַל
ווערן צו די שְׁמַחָה פֿון פֿוֹרִים, און דאס וועלן מיר זוכה
זיין ביי די גאולה.

דער אייבערשטער זאל העלפֿן אז מען זאל שוין זוכה
זיין צו דערלעבן דאס צו זעהן מיט די גאולה שְׁלִימָה
בְּקָרוֹב.

~תם ונשלם שבח לאל בורא עולם~

הספר הקדוש הזה

נדפס לטובת נשמת בעל מחבר
של הספר הזה מאור עינינו,
חיות נפשינו, עטרת ראשינו, כבוד
קדושת מרן הגה"ק רבי

אליעזר שלמה

בן רבי

מנחם זאב

זצוקלה"ה
נלב"ע י"ד שבט תשע"ה

ת.נ.צ.ב.ה.

הספר הקדוש הזה נרפם לזכות

מורינו ראש הישיבה שליט"א

וזוגתו

אסתר גיטל תחי',

וילדיהם

שלמה ומשפ',

אלחנן חיים ומשפ',

מרים העניא זיסל ומשפ',

שמעון, נחמן נתן, יצחק דוד, צבי,

רחל לאה, יוסף, מנחם, יחזקאל.

הקדוש ברוך הוא ימלא

את כל משאלות לבם לטובה

ויתברכו מפי עליון

בבני חיי ומזוני רוויחא

ויזכו לרות רוב נחת דקדושה

מכל יוצאי חלציהם

אמן כן יהי רצון

איר קענט באקומען דעם שטארק

איפגעכאפטע ווענסליכע

קרן הרסלב for

פרייליכע נייעס!

www.kerenhadfusa.org

אינעם וואך
ביי אייער
טיר

פאר 2015
\$3.99

צו סובסקרייבן רופט יעצט אריין
אדער שיקט א טעקסט צו:

718.387.2691

SUBSCRIBE@KERENHADFUSA.ORG

תוכנידג און
ציענדיג

וואס איר וועט נישט
טרעפן אין ערגעץ

אדובה איבערצייגט
איך אליין